

Arrest

nr. 183 980 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Servische nationaliteit te zijn, op 14 mei 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 april 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van dezelfde overheid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. SAEYVOET verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen op 4 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 9 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing waarbij de aanvraag van 4 mei 2012 om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis van

de Vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekers op 17 april 2013 in kennis worden gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.05.2012 werd ingediend door :

*M.A.
nationaliteit: Servië
(...)*

*M.H.
Nationaliteit: Servië
(...-*

*+ meerderjarig kind:
M.E.
Nationaliteit: Servië
(...)*

*+ minderjarig kind:
M.F.
(...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sociale en zakelijke relaties hebben met België, Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat Mr. Mi werkbereid is, dat Mvr. M een diploma koken kan voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Dhr. M.A. haalt aan dat hij reeds bijna 5 jaar ononderbroken in België verblijft. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene samen met zijn gezin op 08.04.2008 aan Duitsland overgebracht zijn gezien dit land verantwoordelijk was voor hun asielaanvraag. Betrokkenen hebben terug van hen laten horen op 04.05.2009 (aanvraag 9ter). Hieruit kan dus opgemerkt worden dat betrokkenen geen 5 jaar ononderbroken in België verblijven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen waarom dit feit een buitengewone omstandigheid vormt. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkenen halen aan dat een terugleiding naar de grens onmenselijk zou zijn en niet in verhouding met het doel dat men wil bereiken. Een terugleiding zou onmogelijk en zelfs onverantwoord zijn. Betrokkenen tonen dit echter niet aan. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Betrokkenen halen aan dat hij een aanvraag 9ter hebben ingediend en dat zij onmogelijk kunnen reizen door de medische problemen waardoor zij dus onmogelijk kunnen terugkeren. De medische problemen

kunnen echter niet behandeld worden in de aanvraag 9bis gezien de wet van 15.09.2006 tot wijziging van de wet van 15.12.1980 een duidelijk onderscheid maakt tussen procedure 9bis en procedure 9ter (unieke procedure voor medische aandoeeningen). Daarenboven dient opgemerkt te worden dat de aanvraag 9ter werd afgesloten op 03.07.2012.

Het feit dat hun kind F. hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de scholing van de nu meerderjarige E betreft, dit element vormt geen buitengewone omstandigheid daar hij niet langer schoolplichtig is en betrokkenen evenmin bewijzen voorleggen dat hun kind als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit, is ingeschreven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

1.3. Op 9 april 2013 wordt tevens in hoofde van elk van de verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze vormen de tweede en derde bestreden beslissing waarvan verzoekers 17 april 2013 in kennis worden gesteld. De motieven zijn gelijklopend en luiden als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

*In uitvoering van de beslissing van Hemdane Sarah, attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:
(...), nationaliteit Servië*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene toont niet aan sedert wanneer zij in België is.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te hunnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“11.2.1 Het eerste middel bestaat uit een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel én een schending van de materiële motiveringsplicht, doordat verwerende partij ten onrechte de aanvraag onontvankelijk heeft verklaard, nu er geen verklaring wordt gegeven waarom het langdurig verblijf in procedure samen met de bewijzen van integratie niet kunnen worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid.

Iedere beslissing van de overheid dient in alle redelijkheid en met de nodige zorgvuldigheid te worden genomen. Uit het feitenrelaas is al gebleken dat de thans bestreden beslissing een enorm ernstig en onherstelbaar nadeel met zich mee kan brengen voor verzoeker.

Nu is het zo dat iedere beslissing van een overheid in alle redelijkheid dient te worden genomen. Het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden. Bovendien dient de overheid ook zorgvuldig te werk te gaan bij het nemen van haar beslissing, in casu de onontvankelijkheidsbeslissing.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

Geheel ten onrechte meent verwerende partij dat zij huidig verzoek tot verblijfsmachtiging om humanitaire redenen onontvankelijk dient te verklaren wegens afwezigheid van buitengewone omstandigheden.

Het begrip buitengewone omstandigheden werd nergens in de wet omschreven. Ook de voorbereidende werken maken niet duidelijk wat onder buitengewone omstandigheden moet worden begrepen, doch dat in elk geval de nadruk moet worden gelegd op humanitaire redenen.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9.10.1998 bepaalt dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (RvSt nr. 73.025, 9 april 1998, RvSt 1998, 69). Dit betekent dat het enkel bijzonder moeilijk moet zijn voor de betrokkene om naar zijn land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen (RvSt nr. 108.561, 28 juni 2002, T. Vreemd. 2003, nr. 4).

Het is dan ook geen vereiste dat de buitengewone omstandigheden voor betrokkenen onvoorzienbaar zijn, nu het zelfs deels het gevolg mag zijn van het gedrag van betrokkene op voorwaarde dat hij zich gedraagt als een normaal zorgvuldig persoon die geen misbruik maakt door het opzettelijk creëren van een situatie waardoor deze moeilijk kan worden gerepatriëerd (RvSt nr. 99.424, 3 oktober 2001, RDE, nr. 115).

In casu moet worden vastgesteld dat verzoekers intussen reeds meer dan 5 jaar ononderbroken in België verblijven.

Verzoekers hebben zich gedurende deze lange verblijfsperiode op duurzame wijze verankerd in België waardoor het voor hem bijzonder moeilijk is om na deze lange periode terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Uit de bestreden beslissing blijkt evenwel niet waarom het lange verblijf van verzoekers (in casu meer dan 5 jaar) én de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet samen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Het louter stellen dat het voorleggen van bewijzen van lokale verankering en integratie, het indienen van de aanvraag in België niet kan verantwoorden, vormt uiteraard geen antwoord op de vraag waarom het lange verblijf van verzoekers in procedure en de duurzame lokale verankering met tal van sociale bindingen niet kan worden ingeroepen als buitengewone omstandigheid op grond waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België kan worden gedaan.

Aangenomen moet immers dat het kennelijk onredelijk is en niet in verhouding met het doel van de wet om verzoekers na een dergelijk ononderbroken lang verblijf in België waarbij blijkt dat zij volledig geïntegreerd zijn en er sprake is van een duurzame lokale verandering met tal van sociale bindingen, terug te sturen naar hun land van herkomst om vandaar de aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Verwerende partij dient steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Gelet op de schending van de in het middel aangehaalde beginselen, dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

Dat het middel dan ook ernstig is.”

3.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling, in casu artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tevens steunt.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

In dit kader merkt de Raad op dat de vreemdeling de plicht heeft om in zijn aanvraag klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. De bewijslast omtrent de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen vanuit het land van herkomst, rust dan ook op de aanvrager zelf.

De appreciatie van de feitelijke gegevens ter beoordeling van zulke buitengewone omstandigheden is in de eerste plaats een zaak van de overheid. De Raad moet enkel nagaan of de overheid deze beoordeling op in rechte en in feite aanneembare redenen heeft gesteund en de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, met name omdat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf vanuit hun land van herkomst kunnen indienen, niet werden aanvaard of bewezen. Er wordt aldus geen standpunt ingenomen over de gegrondheid van de aanvraag. Er wordt enkel vastgesteld dat de verblijfsaanvraag niet onontvankelijk is omdat er geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet worden aangetoond.

3.3. Verzoekers voeren aan dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom hun lange verblijf en hun duurzame lokale verankering niet samen een buitengewone omstandigheid kunnen uitmaken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde hieromtrent als volgt motiveerde:

“Het feit dat betrokkenen sociale en zakelijke relaties hebben met België, Nederlandse lessen gevolgd zouden hebben, dat Mr. Mi werkbereid is, dat Mvr. M een diploma koken kan voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15/12/1980.

Dhr. M.A. haalt aan dat hij reeds bijna 5 jaar ononderbroken in België verblijft. Er dient echter opgemerkt te worden dat betrokkene samen met zijn gezin op 08.04.2008 aan Duitsland overgebracht zijn gezien dit land verantwoordelijk was voor hun asielaanvraag. Betrokkenen hebben terug van hen laten horen op 04.05.2009 (aanvraag 9ter). Hieruit kan dus opgemerkt worden dat betrokkenen geen 5 jaar ononderbroken in België verblijven. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkenen niet aantonen waarom dit feit een buitengewone omstandigheid vormt. Het is aan betrokkenen dit aan te tonen. De loutere vermelding volstaat niet om aanvaard te worden als buitengewone omstandigheid.”

Uit deze motieven blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekers in België, waarbij zij opmerkt dat verzoekers in april 2008 werden overgebracht naar Duitsland en pas in mei 2009 weer van zich lieten horen, zodat niet kan worden gesteld dat zij vijf jaar ononderbroken in België verbleven. De gemachtigde stelt verder dat verzoekers niet aantonen waarom hun verblijf in België een buitengewone omstandigheid vormt.

In de bestreden beslissing kan met betrekking tot voormelde elementen van integratie verder worden gelezen dat de gemachtigde oordeelt dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend. Bijgevolg weerhoudt zij deze elementen niet als buitengewone omstandigheid. De Raad duidt erop dat de vaststelling dat deze elementen niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend, waardoor zij niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, verder dient te worden samen gelezen met de vaststelling dat de integratie van verzoekers – die voortvloeit uit hun langdurig verblijf in België –, het voorwerp kan uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers kunnen niet worden bijgetreden waar zij stellen dat zij uit de motivering in de eerste bestreden beslissing niet kunnen afleiden waarom hun integratie en langdurig verblijf geen buitengewone omstandigheden kunnen vormen.

3.4. De vaststelling dat verzoekers niet gedurende vijf jaar ononderbroken in België hebben verbleven, vindt steun in het administratief dossier en wordt door verzoekers niet betwist. Verzoekers hebben zich in hun aanvraag beperkt tot een verwijzing naar punt 1.1 van de instructie van 19 juli 2009 om te stellen dat hun lang verblijf in België in casu een buitengewone omstandigheid uitmaakt. Aangezien deze instructie reeds door de Raad van State werd vernietigd op 9 december 2009, en verzoekers er dus niet dienstig naar konden verwijzen, kan de gemachtigde op goede gronden oordelen dat verzoekers niet aantonen waarom het lang verblijf in België een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

De Raad benadrukt verder dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De "buitengewone omstandigheden" strekken er niet toe te verantwoorden waarom de

machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.). Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te verkrijgen, ernstige ziekte, ...

De Raad van State stelde verder *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

Gelet op deze vaste rechtspraak van de Raad van State kon de gemachtigde op goede gronden oordelen dat de duur van het verblijf van verzoekers in België en hun integratie in België (opgebouwd tijdens dit verblijf) – meer bepaald het feit dat verzoekers sociale en zakelijke relaties hebben met België, dat zij Nederlandse lessen zouden hebben gevolgd, dat dhr. M werkbereid is, dat mevr. M een diploma koken kan voorleggen, dat zij een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen dat zij Nederlands hebben geleerd, sociale bindingen hebben en werkbereid zijn - niet verantwoorden dat de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend en het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden, geeft de gemachtigde in de bestreden beslissing derhalve wel degelijk aan waarom de integratie van verzoekers, die voortvloeit uit een langdurig verblijf, niet als buitengewone omstandigheid kan worden weerhouden. Deze beoordeling, die tot uitdrukking wordt gebracht in de motieven, ligt geheel in de lijn van de bovenvermelde rechtspraak van de Raad van State.

Verzoekers maken met hun summier betoog niet aannemelijk dat in hun specifieke geval het alsnog kennelijk onredelijk of onjuist was om dit standpunt in te nemen of dat daar in hun geval anders over moet worden gedacht. De Raad stelt immers vast dat verzoekers – door louter het tegendeel te beweren, maar niet concreet aan te geven waarom deze elementen wél kunnen worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid in de zin van voormeld artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – geen afbreuk doen aan deze motivering. Verzoekers zetten geenszins uiteen dat de beoordeling dat elementen van integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden waarom de verblijfsaanvraag in België wordt ingediend onjuist of irrelevant zou zijn.

De gemachtigde beschikt over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of al dan niet buitengewone omstandigheden worden aangetoond die het in België indienen – als afwijking op de algemene regel van een indiening vanuit het buitenland – van een aanvraag om machtiging tot verblijf rechtvaardigen. Met hun betoog, waarin zij menen dat elementen van integratie en langdurig verblijf juist wel buitengewone omstandigheden uitmaken, tonen verzoekers niet aan dat de gemachtigde op onwettige of kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat hun integratie en langdurig verblijf niet verantwoorden dat zij hun aanvraag niet zouden kunnen indienen via de Belgische of diplomatieke consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats en niet kunnen worden beschouwd als buitengewone omstandigheden in de zin van voormeld artikel 9bis. De Raad benadrukt in dit verband nog de rechtspraak van de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het

tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Uit de bespreking van het middel is reeds voldoende gebleken dat de gemachtigde voor de argumenten in hun geheel, op redelijke wijze heeft kunnen concluderen dat het geen buitengewone omstandigheden zijn, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een schending van het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden niet aangetoond.

Waar verzoekers menen dat het bestuur het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, wijst de Raad erop dat dit beginsel inhoudt dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing zorgvuldig dient voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Verzoekers maken niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van de bestreden beslissing niet uitging van een correcte feitenvinding of dat laatstgenoemde onzorgvuldig was bij de voorbereiding van de beslissing. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Een schending van de materiële motiveringsplicht is evenmin aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

3.5. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Het middel wordt uiteengezet als volgt:

“11.2.2 Het tweede middel bestaat uit een schending van artikel 8 EVRM, de materiële motiveringsplicht en een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, doordat het nemen van een negatieve beslissing in het kader van de ontvankelijkheidsfase bij de beoordeling van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in casu een miskenning uitmaakt van het recht op eerbiediging van het recht op een privé- en gezinsleven.

Bij het nemen van de beslissing is er bij verwerende partij de verplichting om op een objectieve en evenwichtige manier een afweging door te voeren van alle in het geding zijnde belangen (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.c., 101-129). Aldus mag door verwerende partij geen belangen buiten beschouwing worden gelaten.

In casu moet evenwel worden vastgesteld dat verwerende partij verzoekers verplicht om het grondgebied te verlaten zonder op afdoende wijze haar inmenging op het privé- en familieleven te rechtvaardigen.

Dat niettegenstaande volgens de vaste rechtspraak van het E.H.R.M., het E.V.R.M. geen recht verleent aan burgers om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten, de staten toch gehouden zijn rekening te houden met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan. Aldus dienen beslissingen met betrekking tot het verblijf van vreemdelingen genomen te worden in het licht van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E.V.R.M.

Zie ook:

Hof Mensenrechten (1e afd.) nr. 60654/00, 16 juni 2005 (Sisojeva e.a. / Letland) <http://www.echr.coe.int> (22 maart 2006), T. Vreemd. 2005 (weergave MAES, G.), afl. 4, 392:

'Het E.V.R.M. verleent aan burgers geen recht om zich blijvend te vestigen in een land waar zij de nationaliteit niet van bezitten. De staten bewaren in het licht van de bescherming geboden door het E.V.R.M. het recht om, rekening houdend met het internationale recht en met de verdragsverplichtingen die zij zijn aangegaan, de toegang tot het grondgebied te controleren, het verblijf te reglementeren en vreemdelingen van het grondgebied te verwijderen. Toch kunnen deze beslissingen in belangrijke mate invloed ondergaan van verdragsrechtelijk gewaarborgde grondrechten, niet in het minst van de bescherming van het privé- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 8 E. V.R.M.

Het recht op bescherming van het privéleven van verzoekers vereist in casu onder meer dat de overheid positieve maatregelen neemt opdat verzoekers hun permanent verblijfsrecht in Letland effectief kunnen uitoefenen en beleven.

De beslissing van de Letse overheid dat verzoekers het grondgebied moeten verlaten berust op een wettelijke grondslag en dient een legitiem doel. Verzoekers zijn niet van Letse origine, maar hebben gedurende lange tijd in Letland geleefd, en hebben daar persoonlijke, sociale en economische banden ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij op voldoende wijze geïntegreerd zijn in de Letse samenleving. Enkel bijzonder zwaarwichtige redenen kunnen dan ook rechtvaardigen dat aan de verzoekers geen verblijfsrecht wordt toegekend.

Omdat de overheid er niet in geslaagd is een redelijk evenwicht te vinden tussen het bereiken van een redelijk verantwoord doel enerzijds en het beschermen van de rechten en belangen van de verzoekers anderzijds en omdat deze wanverhouding niet noodzakelijk is in een democratische samenleving, is artikel 8 E.V.R.M. geschonden.'

Dat verwerende partij ook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten rekening had moeten houden met artikel 8 E.V.R.M. (zie ook RvV 30 april 2009, nr. 26.878), meer bepaald met het onwenselijk karakter (lees: wanverhouding) om in dit stadium van integratie, gedwongen terug te moeten keren, en waarbij er geen afdoende rekening werd gehouden met het privéleven van verzoekers en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers hebben ontwikkeld die voldoende solide lijken om te besluiten dat zij zich op voldoende wijze hebben geïntegreerd.

De louter formele uitvaardiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, vormt een inmenging in de uitoefening van het recht van verzoeker op de eerbiediging van hun privéleven en familielevens, en kan in dit geval niet worden beschouwd als een maatregel die in een democratische samenleving noodzakelijk is voor de nationale veiligheid, de openbare veiligheid, 's lands economisch welzijn, het behoud van de orde en de voorkoming van strafrechtelijke overtredingen, de bescherming van de gezondheid of van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van andere personen.

Zoals verzoekers reeds in onderhavig verzoekschrift heeft opgemerkt, dient verwerende partij in zijn motivatie steeds een afweging te maken van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (RvSt. 58.969, 1 april 1996, TVR 1997, 29), hetgeen in casu duidelijk niet is gebeurd.

Het eisen van verzoekers om alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten louter en alleen om de ontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag te verzekeren, is evenwel weinig redelijk en geenszins in verhouding met het doel van de wet. Het doel van de wet beoogt immers de vreemdeling in hun land van herkomst te houden alvorens zij een aanvraag tot verblijfsmachtiging van meer dan drie maanden indient. Wanneer men, zoals in casu, reeds meer dan 5 jaar in België vertoeft en persoonlijke, sociale en economische banden heeft ontwikkeld, is er sprake een kennelijke wanverhouding wanneer van verzoekers wordt geëist dat zij moeten terugkeren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag in te dienen.

Een en ander zou mogelijks anders zijn indien verwerende partij in het kader van de gegrondheidsfase een (ongegrondheids)beslissing had genomen. Indien er immers geen grond zou zijn voor verblijfsmachtiging, kan een verwijdering naar het land van herkomst immers gerechtvaardigd zijn, zelfs in het licht van artikel 8 E.V.R.M.

Het is duidelijk dat verweerster in de onontvankelijkheidsbeslissing alsook bij het nemen van de bevelen om het grondgebied te verlaten geen afdoende rekening heeft gehouden met het privéleven van verzoeker en de persoonlijke, sociale en economische banden die verzoekers in België hebben ontwikkeld.

De vernietiging van de bestreden beslissingen, is dan ook op zijn plaats."

3.6. De Raad wijst erop dat de eerste bestreden beslissing betrekking heeft op een aanvraag om machtiging tot verblijf, die negatief werd beoordeeld en in navolging waarvan de bevelen om het grondgebied te verlaten werden gegeven. De eerste bestreden beslissing heeft geen betrekking op een weigering van voortgezet verblijf zodat in casu ook geen sprake is van een inmenging in het voorgedragen familie- en privéleven van verzoekers. In tegenstelling tot wat verzoekers betogen, gebeurt er in een situatie van eerste toelating geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid van het EVRM, maar dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op familie- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, §

38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat naar aanleiding van verzoekers' verblijfsaanvraag rekening werd gehouden met het voorgehouden gezins- en privéleven en dat een belangenafweging in dit kader heeft plaatsgehad waarbij in casu werd nagegaan of het gezins- en privéleven in België een mogelijke buitengewone omstandigheid uitmaakt die het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging in België rechtvaardigt.

De gemachtigde verwierp het familie- en privéleven als een buitengewone omstandigheid waarbij hij als volgt argumenteerde:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8 EVRM.”

De Raad stelt vast dat de gemachtigde in zijn beslissing aldus rekening heeft gehouden met de elementen die verzoekers in hun aanvraag om verblijfsmachtiging hebben aangehaald in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat hij een belangenafweging zoals vereist onder dit verdragsartikel heeft gemaakt. In het bijzonder werd nagegaan of het gezins- en privéleven van verzoekers, zoals kenbaar gemaakt aan de gemachtigde, in het kader van de verblijfsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, een buitengewone omstandigheid vormt die rechtvaardigt dat de aanvraag in België wordt ingediend.

In het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kan de aangevoerde grief op grond van artikel 8 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer blijkt dat de verplichting tot terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van artikel 8 van het EVRM oplevert.

In zoverre verzoekers aanvoeren dat het weinig redelijk is om te eisen *“alles en ieder in België zelfs tijdelijk achter te laten”*, merkt de Raad op dat de gemachtigde er niet toe is gehouden in het kader van een beslissing tot onontvankelijkheid enige garantie te geven over de duur van de scheiding, maar enkel om te onderzoeken of een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsaanvraag in te dienen in casu aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM. In dit opzicht stelt het EHRM dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81 en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van verzoekers niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, minstens tonen verzoekers in hun betoog niet aan dat de gezinsbanden en hun privéleven onherstelbaar worden beschadigd.

Verzoekers houden enkel voor dat een tijdelijke terugkeer *“ingrijpende gevolgen”* heeft voor hun gezins- en privéleven, maar zijn concretiseren noch staven dit louter betoog.

Dat de behandeling van de aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het buitenland enkele maanden zal duren, toont niet aan dat persoonlijke, sociale, economische of gezinsbanden daadwerkelijk worden verbroken. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen verzoekers in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met gezinsleden, vrienden en kennissen en het privé- en gezinsleven met hen verder te onderhouden. In dit opzicht merkt de Raad op dat verzoekers niet concreet betwisten dat *“gewone sociale relaties”* niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen, zoals in de bestreden beslissing worden gesteld.

Verzoekers tonen bijgevolg niet aan dat de gemachtigde onzorgvuldig of kennelijk onredelijk oordeelde dat *“In dit verband kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een*

machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

3.7. Ten slotte wordt benadrukt dat de eerste bestreden beslissing geen betrekking heeft op de gegrondheid van de aanvraag maar enkel verantwoordt waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging niet in België kan worden ingediend.

Een wettelijke mogelijkheid tot bescherming van de eerbiediging van het gezinsleven zoals ontwikkeld in België staat nog steeds open, met name in het kader van een aanvraag om verblijfsmachtiging die in het land van herkomst of elders bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post wordt ingediend op grond van artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Een onderzoek naar een eventuele positieve verplichting in het licht van artikel 8 van het EVRM kan bijgevolg plaatsvinden in het kader van deze aanvraag om verblijfsmachtiging ingediend in het land van herkomst.

In deze stand van het geding kan geenszins worden vooruit gelopen op de beslissing die zal worden genomen in het kader van de gegrondheid van de aanvraag en op de beoordeling ten gronde door de gemachtigde of het door verzoekende partij ingeroepen gezinsleven een machtiging tot verblijf in België rechtvaardigt. Dit gegeven belet ook in geen geval dat verzoekende partij de regelmatigheid van een eventuele weigeringsbeslissing ten gronde in beroep eveneens kan laten toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

3.8. Inzoverre het betoog van verzoekers is gericht tegen de bestreden bevelen, stelt de Raad vast dat bij arrest nr. 183 979 van 20 maart 2017 de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2012 waarbij hun aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond wordt verklaard, werd vernietigd. Verzoekers vallen daardoor terug op de beslissing van 24 februari 2011 waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ontvankelijk wordt verklaard.

In het kader van deze aanvraag, hebben verzoekers derhalve opnieuw een, weliswaar tijdelijk en precair, verblijfsrecht in afwachting van een beslissing ten gronde over de aanvraag. Verzoekers hebben, op grond van artikel 7, tweede lid van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, met name recht op een attest van immatriculatie.

Verzoekers kunnen derhalve niet meer het voorwerp uitmaken van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. Om voormelde redenen stelt de Raad vast verzoekers niet langer belang hebben bij het tweede middel, in zoverre het is gericht tegen de bestreden bevelen.

3.10. Een schending van artikel 8 EVRM wordt derhalve in deze stand van zaken niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op wat hierboven werd besproken, blijkt bijgevolg evenmin een schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.

Het tweede middel is niet gegrond

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES